



စိတ်ကူးသစ်တလေ

ကိုဘုန်းဝေ

မည်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ

နှင့်
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ



মহাপ্রজ্ঞাচরিত্রঃ
অমরতমঃ



မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

(၁)

မေဦးသည် ကိုးတန်းအောင်၍ ဆယ်တန်းသို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားနေသည့် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မေဦး၏ မိဘများက ဆင်းရဲနွမ်းကြသူများ မဟုတ်သော်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ လည်း မဟုတ်ကြ။ အိမ်နှင့်ဝိုင်းနှင့် စားနိုင်သော ကံနိုင်သူများ သာ ဖြစ်ကြ၏။

ဤသို့ မိသားစု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အခြေမပျက် နေထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားစွမ်းဆောင်ပေးသူကလည်း မေဦး၏ ဖခင် ဦးကြည်စိုး ဖြစ်၏ ။ ဦးကြည်စိုးသည် အသက်အားဖြင့် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသော်လည်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်လေရကား ဇနီးဖြစ်သူ မခင်စီနှင့် သားသမီး သုံးယောက်တို့ ၏ အားကိုးအားထားရာ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း တစ်ယောက်ဟု သာ ခြွင်းချက်မရှိ ဆိုရတော့မည် ဖြစ်၏။

လူမှုရေး၊ သာရေးနာရေး၊ ရပ်ရေးရွာရေးမှ အစ မေဦးတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်၏ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စားဝတ်နေရေးပါမကျန် ဦးကြည်စိုးက ထည့်တွက်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်၏။

ဦးကြည်စိုးသည် သားသမီးသုံးယောက်အနက် သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်သူ မေဦးကို ပို၍ အားထားသူ ဖြစ်၏။ မေဦး၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အသားဖြူ၏။ မျက်နှာပေါက်ကောင်း၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကောင်း

၏။ ပညာရေးတွင် လည်း ဉာဏ်ကောင်း၍ သွက်လက်ချက်ချာသောအခါ သမီးကြီးဖြစ်သူမေဦးအတွက် ပညာရေးနှင့်တကွ အစစသော အရေးအား ဦးကြည်စိုး ပို၍ ဂရုစိုက်မိလေ၏။

မေဦး ကိုးတန်းနှစ်တွင် တစ်ကျောင်းလုံးရှိ ကိုးတန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အနက် စာမေးပွဲတွင် အဆင့်ငါးနှင့်အောင်သောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကြည်စိုးတစ်ယောက် သမီးအတွက် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်လွန်းလှသောကြောင့် သူတတ်နိုင်သည့် ရွှေလက်စွပ်လှလှလေးတစ်ကွင်း ဝယ်ယူဆင်မြန်းပေးခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုပေးခဲ့၏။

ဤနေရာ၌ သူသည် မပြောပလောက်သည့် ရွှေလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းနှင့် သမီးဖြစ်သူအား အသိအမှတ်ပြုပေးလိုက်ရသော်လည်း ဖခင်တစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းစိတ်သန္တာန်၊ စေတနာ မေတ္တာအရမူထို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ အဖိုးတန်သည့်အရာများ နှင့် အသိမှတ်ပြု၊ အားပေးချီးမြှောက်လိုသည် မှာ သေချာလှ၏။ သို့သော် ဦးကြည်စိုး ယခုလောလောလတ်လတ် အချိန်အခါတွင် တော့မူ သူ့အတွက် ထိုလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းထက်ပို၍ မတတ်နိုင်သေးချေ။

ဖြစ်စဉ်အားဖြင့် အခြေနေရ ကြည့်ပြန်လျှင်မူလည်း ထိုလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်ယူဆင်မြန်းပေးခြင်းဖြင့်ပင် ဦးကြည်စိုးတစ်ယောက် ဖခင်ဝတ္တရား အလွန်ကျေပွန်နေပြီဖြစ်သည် ။ အကြောင်းသော်ကား မိသားစုအရေးအား ဦးကြည်စိုးသည် မတိမ်းမစောင်း မကွေ့ကောက်၊ မတွန့်ဆုတ်ဘဲ ရထားခေါင်းကြီးတစ်ခေါင်းကဲ့သို့ အနာဂတ်ခရီးအား ရုန်းဆွဲနေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဇနီးမယားဖြစ်သူ မခင်စီသည် ရောဂါဝေဒနာရှိလေသည် ။ ထိုရောဂါဝေဒနာကား ဦးကြည်စိုးအတွက် သားသမီးသုံးယောက်

မွေးဖွားပြီးနောက် သိသိသာသာပေါ်ပေါက်လာသည့် မီးယပ်ရောဂါနှင့် အသည်းရောင်အသားဝါ ရောဂါဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးကြည်စိုး ဂရုစိုက်ညှာတာသလောက် မခင်စီသည် လည်း သူ့ကျန်းမာရေးထက်ကျော်လွန်၍ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးကြည်စိုးအား အိမ်ထောင်ရေး၊ စားဝတ်နေရေးတွင် ကူညီတွဲဖက်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိပေ။

ဆေးရုံသို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ တက်ရောက်ကုသရခြင်း မရှိလေအောင် အထူးဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းနေထိုင်ခြင်းဖြင့် လင်ယောက်ျား ဦးကြည်စိုးအား ကူညီနေထိုင်ပေးနေရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည် ကလည်း ဇနီးမယားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မခင်စီ၏ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးကြည်စိုးအပေါ်တွင် ငဲ့ညှာသည့် ငဲ့ညှာမှု ဖြစ်၏။

တချို့ဇနီးမယားများ သည် လင်ယောက်ျားအပေါ်တွင် ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်ရော လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သွားချင်ရာသွား၊ စားချင်ရာစားခြင်းဖြင့် လင်ယောက်ျားဟူသောအသိနှင့် ထိုမျှ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာ၊ လိမ္မာငဲ့ညှာခြင်း အလျဉ်းမရှိကြချေ။ ဤသည် ကတော့ မဆင်ခြင်မလိမ္မာသည့် ဇနီးမယားတို့ ၏ လင်ယောက်ျားများ ဒုက္ခဟု သာ ဆိုရတော့မည် ဖြစ်၏။

ယခု ဦးကြည်စိုးကတော့မူ ထိုဒုက္ခများ နှင့် ဘေးပယောဂများ တော့သူတွင် မရှိချေ။ လင်မယားအချင်းချင်း တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးသည့် သဘောတရား ဖြစ်၏။

သမီးဖြစ်သူမေဦးအား ကိုးတန်းတွင် အဆင့်ကောင်းကောင်း နှင့် အောင်မြင်သဖြင့် ရွှေလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း ဝယ်ပေးသောအခါ မခင်စီမှ ပီတိဖြစ်စွာဤသို့ ပြော လာလေသည် ။

“သမီးကြီး...ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကို သမီးကြီး ပိုကြိုးစားရမယ်နော်။ သ

မီးကြီးအဖေက သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်။ သူ့မှာ သမီးတို့ အမေတို့ အတွက်ပဲ ရုန်းကန်နေရတာ။ နားရတယ်မရှိဘူး။ ဒီလိုအဖေမျိုးကို သမီးတို့ က တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က ပြန်စောင့်ရှောက်ရတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း အပျိုဖြစ် လာပြီဖြစ်သည့် သမီးကြီးအား ခေါင်းက လေးအသာပွတ်သပ်၍ ဆုံးမသွန်သင်နေသည့်အခိုက်၌ သမီးဖြစ်သူမေဦးသည် မိခင်ရင်ခွင်အတွင်းသို့ ဦးခေါင်းအပ်၍ အသာအယာမျက်လုံးမှေးစင်း နားထောင်လျက်ရှိ၏။ ပြီးမှ ..

“အဖေဝယ်ပေးလို့ သာ သမီး ဒီလက်စွပ်ကို စွပ်မှာ ပါ။ သမီးအလိုမရှိပါဘူး။ သမီးလည်း အဖေကြီးကို သနားပါတယ်။ သမီးကြိုးစားမှာပေါ့။ သမီးဆယ်တန်းအောင် မြန်မြန်ဘွဲ့ရပြီးရင် သမီးလည်း အဖေတို့ အမေတို့ ကို လုပ်ကျွေးမှာ ပေါ့”

သားအမိနှစ်ယောက်ပြောနေကြသည့် စကားများအား ဦးကြည်စိုး ထမင်းစားရာက ကြားနေရသည့်အတွက် ရင်ထဲတွင် အတိုင်းအဆမရှိ ကြည်နူးအေးမြနေမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် အငယ်နှစ်ကောင်ဖြစ်သည့် အလတ်ကောင် ငါးတန်းကျောင်းသားနှင့် အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးဖြစ်သည့် နှစ်တန်းကျောင်းသူကလေး လပြည့်ဝန်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကမူ အိပ်ရာထက်တွင် ချမ်းမြေ့စွာ အိပ်စက်လျက်ရှိလေ၏။

အသက်အားဖြင့် ဆယ်နှစ်သားနှင့် ငါးနှစ်သာသာ သမီးအရွယ်ကလေးများ မို့ သူတို့ တွင် မိသားစုစားဝတ်နေရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အပူအပင် တစ်စိုးတစေ့မျှမရှိကြချေ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အသိစိတ်ရှိမှု၊ တာဝန်ကျေမှုများကြောင့် သူတို့ ကလေးများ သည် ကံကောင်းသူကလေးများ ဟု ဆိုနိုင်လေ၏။

ထိုညက ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီခန့်မှ ညစာထမင်းစားဖြစ်၍ ထမင်းစား

ကောင်းလှသော်လည်း ဦးကြည်စိုးတစ်ယောက် ညဆယ်နာရီခန့် အိပ်ရာဝင်သည့်အချိန်တွင် မှ တော့မူ ရှေ့ရေးနောင်ရေးများအား တွေးတောစဉ်းစားလျက် အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ရှိလေ၏။ သူသည် အလုပ်အား ပို၍ကြိုးစားမည်ဟူသည့် အတွေးများ နှင့် စိတ်ထဲတက်ကြွရင်း အိပ်မရခြင်း ဖြစ်၍ နေလေ၏။

★

(၂)

“မေဦး... နင့်ကို သိဟက တစ်ခုခုပြောချင်လို့ တဲ့ ။ အဲဒါ ငါ့ကိုပြောခိုင်းနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ”

ကျူရှင်တက်ဖို့ သွားရောက်စာရင်းပေးရာမှ အပြန် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခိုင်လင်းလက်၏ စကားကြောင့် မေဦး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရ၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ခိုင်လင်းလက်က ဆက်၍ ပြောပြန်သည် ။

“နင်က တဖြည်းဖြည်းပိုလှလာတော့ သိဟ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားလာပုံ ရတယ်။ အဲဒါ သူ့ကိုယ်တိုင်မပြောရဲလို့ ငါ့ကိုပြောခိုင်းတာဖြစ်မှာ ပေါ့”

“တော်ပါ...လင်းလက်ရယ်။ သိဟက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ အတွက် မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုပဲ လိုက်စနေတာ။ ဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်း ပိုတောင်ဆိုးလာတယ်မှတ်သေး”

“နင်...သိဟကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား မေဦး။ ငါတောင် သိဟကို စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ က သူငယ်ချင်းတွေမို့...”

ခိုင်လင်းလက်သည် မေဦးအား ထိုစကားနှင့် တို့ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သိဟကလည်း မိန်းကလေးတို့ ၏ အလယ်တွင် ရေပန်းစားသည့် အနေအထားရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တော်ရုံမိန်းကလေးများ သ

ည် သီဟကို အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်အောင်ရှိကြရ၏။

ယခု ခိုင်လင်းလက်၏ စကားအရ သီဟက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသည် ဟု အပြောခံရမှုအပေါ်၌ပင် မေဦးတစ်ယောက် အခြားမိန်းကလေးများ နည်းတူ သာယာကျေနပ်ကောင်း ကျေနပ်သွားနိုင်၏။ သို့သော် မေဦး၏ ရိုးစင်းမှုက ခိုင်လင်းလက်၏ စကားအပေါ်တွင် တုန်လှုပ်မှုမရှိပေ။ ခပ် အေးအေးသာ ပြန်၍ တုံ့ပြန်မှုပေးလိုက်၏။

“လင်းလက်...နင်နဲ့ သီဟက သူငယ်ချင်းတွေတင်ပဲလား။ ဆွေမျိုး တွေ ဘာတွေ တော်သေးလား”

“ဆွေမျိုးတော့ မတော်ပါဘူး။ သူ့အဖေနဲ့ ငါ့အဖေကလည်း သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဆွေမျိုးတွေလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဆွေမျိုးမတော်ရင် သီဟအပေါ် နင်လည်း ရင်ခုန်လို့ ရတာပဲ။ နင် ကိုယ်နှိုက်က စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် နီးစပ်ပါတယ်။ သီဟ အဆင့်အတန်းရှိသလို နင်လည်း နင့်အဆင့်အတန်းနဲ့ နင် ရှိတာပဲ”

“ငါက နင့်လိုမှ ရုပ်မချောတာ မေဦးရဲ့ ။ သူက ရုပ်ချောတဲ့ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားတာဆိုတော့ ဒီစည်းဝိုင်းထဲ မဝင်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟယ်...ဒီကိစ္စမှာ စည်းဝိုင်းတွေ စည်းပြင်တွေမရှိပါဘူး။ နင် သူ့ကို ရင်းနှီးသထက်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရည်းစားသနာအကြောင်း စတင်ပြောဖြစ်သည် ကား ကျူရှင်တက်ရန် စုံစမ်းစာရင်းပေးအပြန် ယခု သွားရင်းလာရင်းအချိန်၌ ဖြစ်၏။

ခိုင်လင်းလက်၏ စကားအား မေဦး လိုလာခြင်းမရှိသည့်အတွက် စကားကအရာမထင်။ ထိုနေရာ၌ သာရပ်တန့်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်

ယောက် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။ ကျောင်းတက်ရန်ကား နှစ်လခန့်မျှ လိုတော့လေသည် ။

သို့သော် ကျူရှင်နောက်ကျမည်စိုးသောကြောင့် ဖခင်ဦးကြည်စိုးအလိုအရ မေဦး ယခုကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခိုင်လင်းလက်နှင့် အဖော်ယူကာ ကျူရှင်စာရင်း လာသွင်းခြင်း ဖြစ်၏။

အိမ်အရောက်တွင် သူ့မိခင် အိပ်ရာထက်တွင် တုံးလုံးတွေ့လိုက်ရသည့်မို့ မေဦး ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွား၏။ အငယ်နှစ်ကောင်က တော့မူ အိမ်ရှေ့တွင် ကစားလျက်တွေ့ရသည် ။

“ဟင်...အမေ...နေမကောင်းဘူးလား”

ထိုသို့ပြောရင်း မေဦး သူ့မိခင်၏ နဖူးအား အသာအယာ လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အမေမောလို့ လဲ့နေတာပါ သမီးရယ်”

သူ့မိခင် ဘာကြောင့် အမောဖောက်သွားသည် ကို မေဦး တန်းခနဲ သိ၏။ သမီးဖြစ်သူ သူမအတွက် ရေချိုးခန်း ရေဆွဲထည့်ရာမှ အပင်ပန်းလွန် အမောဖောက်သွားခြင်းအပေါ် မေဦး အနည်းငယ်မျှ စိတ်မချမ်းမြေ့ပေ။

“အမေရယ်...ဘာလို့ ရေဆွဲထည့်ရတာလဲ။ သမီးပြန်လာတော့ ဆွဲထည့်ချိုးလို့ ရတာပဲ။ အမေ့ကျန်းမာရေး ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သိပ်မကောင်းဘူးနော်။ ဂရုစိုက်ပါအမေရယ်။ သမီး အမေတစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကျူရှင်ကိစ္စ အဆင်ပြေခဲ့လား”

ဟုတ်...အမေ။ ပြေပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ခေါ်သွားလဲ”

“လင်းလက်ပါ။ တက်မှာ မို့ လင်းလက်နဲ့ အတူသွားလိုက်တယ်အမေ

”

“အေး...အေး...တအောင့်နားပြီး သမီး ရေချိုးထမင်းစားပေါ့”

ထိုသို့ပြောပြီး မခင်စီ အိပ်ရာထက်တွင် သာ အသာမှိန်းနေလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တွင် ကစားနေကြသည့် ကလေးနှစ်ယောက် ၏ ဆူဆူညံညံအသံဗလံများကြောင့် မိခင်အား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည် စိုး၍ မေဦး တိုးတိုးသက်သက်သာ ပြောရသေး၏။

ညနေပိုင်း မိခင်အား ထမင်းဟင်းကူညီချက်ပြုတ်သည့် အချိန်တွင် မတော့ မခင်စီ ပြန်၍ ကောင်းမွန်လာခြင်းကြောင့် ပုံမှန်ဖြစ်၍ ဖြစ်သွား လေသည် ။ သို့သော် အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ ကလေးများအား ရေမိုးချိုးပေးခြင်းကိစ္စများ ၌ မိခင်ကိုယ်စား မေဦးကပင် ပြုလုပ်ပေး၏။ ညီမနှင့်မောင်မှာ လည်း မေဦးအား အလွန်ချစ်ကြလေသည် ။

မေဦးအပါအဝင် မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး အားလုံး ရုပ်အချောက လေးများ ဖြစ်ကြသည် မို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်စားဆင်ယင်လိုက်ကြသည့်အခါ မိခင်ဖြစ်သူ မခင်စီသည် ပင် သားသမီးက လေးများအားကြည့်၍ ...

“သားလှလေးရဲ့ မျက်နှာ မိခင်မာတာ တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်းငှာ နှလုံး အိမ်တွင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ခတ် ပေါ်လာပြန်တာ”

ဆိုသကဲ့သို့ သုံးယောက်စလုံးအား အချစ်ပိုသွားရတော့၏။ အထူးသဖြင့် ဤသုံးယောက်တွင် မေဦးသည် အရွယ်အားဖြင့် အပျိုဖော်လည်း ဝင် လာပြီမို့ လှသွေးအကြွယ်ဆုံး။ အလှပဆုံးဖြစ်လေ၏။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများ သည် ပတ္တမြားရောင်သန်း၍ လေးညှို့၊
နှုတ်ခမ်းသဏ္ဌာန်ရှိလေ၏။ မျက်ဝန်းလေးများက သမင်မကလေး တစ်
ကောင်၏ မျက်ဝန်းကလေးများကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်၍ နက်မှောင်နေပြီးလျှင်
ဖြောင့်စင်းသည့် သူမ၏ နှာတံ၊ မျက်ခုံးကလေးများ နှင့် လွန်စွာကြည့်ရှု
ကောင်း၍ နေလေ၏။

ပြည့်ဖြိုးသည့်ကိုယ်ခန္ဓာ ရင်အစုံနှင့်အတူ ဝင်းဝါသည့်အသားရေ
အား ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်လေရကား သိုးသိုးသွက်သွက် လှုပ်ရှားပြောဆို
တတ်သည့် အမူအကျင့်ကလေးကပါ ဖြည့်စွက်လိုက်သည့်အခါ တကယ့်
မိန်းမပျို၊ မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့၏။

ကျောင်းတွင် လည်း စိတ်ကစားတတ်ကြသည့် အပျိုပေါက်
လူပျိုပေါက်အရွယ်ကလေးများ ချည်း ဖြစ်ကြသည် မို့ မေဦး၏ အလှ
အား စိတ်ဝင်စားကြသည့် ကောင်လေးများ သည် လက်ညှိုးထိုးမလွဲ
အောင် ရှိလေ၏။

ဤသို့ရှိသည့် မေဦးတစ်ယောက် ရည်းစားသနာစိတ် ထကြွမလာ
သေးသော်လည်း သူမကိုယ်သူမ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြည့်၍ သာယာနေ
တတ်ပြီတော့ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူမအား တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြ
င့် ပြော လာပြီးဖြစ်သည့် သီဟ၏ အချစ်စကားကိုတော့မူ နှလုံးခုန်၊ ရင်
တုန်သေးခြင်းတော့ မရှိသေးပေ။

သူမ၏ စိတ်သန္တာန်၊ ဦးနှောက်အသိတွင် သူမ အဖေ၊ အမေနှင့် သူ
မောင် ညီမကလေးတို့ သာ ရှိလေ၏။ အခြား မည်သည့်အရာမျှ မရှိပေ။
ဖခင်ကိုလည်း ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရသည် နှင့် ကူညီလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးမည်
ဖြစ်၏။ မိခင်ကိုလည်း ဆေးရုံတက်ရောက်ကုသ၍ ရောဂါပျောက်ကင်း
စေလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒရှိ၏။ သူ၏ မိခင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမည်ကို သူမ

အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။

*

(၃)

ကျောင်းဖွင့်ရက်ရောက်ရှိ၍ သူမ ကျောင်းတက်ရက် တစ်လမျှ မပြည့်သေး။ သူမတို့ မိသားစုကလေးထဲသို့ ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းတစ်ခုမမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ကျရောက် လာလေသည်။ ။

ထိုညနေခင်းသည် သူမတို့ မိသားစုအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသည့် ညနေခင်းသာ ဖြစ်တော့၏။ မည်သို့မျှ မျှော်လင့်ထည့်တွက်မထားသည့် ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုပင်။

စက်ဘီးနှင့် အလုပ်ပြန်လာစဉ် လမ်းခုလတ်၌ ဦးကြည်စိုးအား ကားတစ်စီးမှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်ပစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးကြည်စိုး ဆေးရုံမျှမရောက်။ နေရာ၌ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။ ။ အမှန်ကား ဦးကြည်စိုးသည် အလုပ်စောစီးစွာသိမ်းလာသည့်နေ့၊ သားသမီးဇနီးမယားမိသားစုနှင့် အေးဆေးစွာအနားယူရန် အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာစဉ် ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်စွာ ဒိုင်နာတစ်စီးမှ ဝင်တိုက်ပစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိသားစုအား ချက်ချင်း အဆက်အသွယ်မရ၍ ညနေ (၅) နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် အခင်းဖြစ်ပွားသော်လည်း အချိန်လွန်၍ ညရှစ်နာရီခန့်မှ မိသားစုကသိရှိ၍ ဦးကြည်စိုးအလောင်းအား သယ်ဆောင်သွားရာ ဆေးရုံသို့ အပူတပြင်း လိုက်ပါသွားရလေသည်။ ။

ဆေးရုံအရောက်တွင် မခင်စီပါ သွေးလန့်၍ နှလုံးသွေးရပ်တန့်သွားရ၏။ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ ၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကြောင့်

အသက်တစ်ချောင်း ထပ်မံမဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေသည့် မေဦးအား ဦးလေးဖြစ်သူ မခင်စီ၏ အစ်ကို ဦးကျော်မောင်မှ စိတ်မသက်သာစွာ နှစ်သိမ့်လေသည်။ ။

“တူမကြီး...တော်တော့ မငိုတော့နဲ့ အေ။ ညည်း...တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဦးလေး...သမီးအဖေကြီးကို ဦးလေး မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။ အဟင့်...အဟင့်...”

“ငါ့တူမရယ်...စိတ်ကိုထိန်း။ ညည်းအမေ ခုမှ သတိပြန်ရလာတာ။ တော်ကြာနေ ဒုက္ခထပ်ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“သမီး...တိတ်တော့...တိတ်တော့...ဟိုမှာ ညီမလေးတွေ မောင်လေးတွေ ရှိသေးတယ်”

ဦးကျော်မော်၏ ဇနီး ဒေါ်တင်ကြည်က မေဦး၏ ဦးခေါင်းအား ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်၍ အငယ်ကလေးနှစ်ယောက်အား ညွှန်ပြတော့ ဦးကြည်စိုး၏ ညီအရင်းတော်သူ ကိုခင်အောင်လက်တွင်းမှ မောင်လေးနှင့် ညီမလေး လပြည့်ဝန်းတို့ သည် မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်ကလေးများ နှင့် သနားစဖွယ် အားငယ်စွာ ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့ ကလေးတွေ၏ မျက်ဝန်းအိမ်ကလေးများ တွင် လည်း ကလေးတို့ နှင့်သင့်သည့် သောကပရိဒေဝ တောက်လောင်စွာပင် မျက်ရည်ဥများ ကျဆင်းတွဲခိုလျက်ရှိကြသည်။ ။ အစ်မကြီးဖြစ်သည့် မေဦးကတော့မူ တစ်ညနေနှင့်ပင် ငိုစရာမျက်ရည် မကျန်တော့လောက်အောင်ရှိ၏။

ထိုညနေက ပြင်းထန်သည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်ဆိုးကြောင့် အားလုံး ထမင်းမှန်း၊ ဟင်းမှန်း မသိခဲ့ကြရပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင်

ဦးကြည်စိုး၏ ရုပ်အလောင်းအား သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရ၏။ ဦးကြည်စိုး၏ မိသားစုအား နှုတ်မဆက် ရုတ်တရက်ခွဲခွာသွားရသည့် ခွဲခွာခြင်းသည် တမလွန်ဘဝ၏ ဟိုမှာ ဘက်သို့တိုင်အောင် မည်သို့မျှ စိတ်ချလက်ချနှင့် မိသားစုအား ထားရစ်ခဲ့ရသည့် ခွဲခွာခြင်းမျိုးမဟုတ်။

တမလွန်ဘဝမှ မိသားစုအား စိတ်လက်မချ မခွဲနိုင်၊ မခွာရက် ပစ်ထားခဲ့ရသည့် ခွဲခွာခြင်းမျိုးဖြစ်ရ၏။ ကံတရား၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းမှုက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာပင်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကြည်စိုး ထိုကဲ့သို့ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားရပြီးနောက် ကျန်းမာရေး သိသိသာသာ ကျဆင်းလာခဲ့ရသည့် မခင်စီအပါအဝင် မေဦးဘဝသည် လည်း များစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည်။

မေဦးတစ်ယောက် ကျောင်းဆက်မတက်လိုတော့။ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ အခွင့်အရေး အလွန်အားနည်းသွားခဲ့ရသည်။ တစ်လအတွင်းမှာပင် မိခင်ဖြစ်သူ မခင်စီ၏ ကျန်းမာရေး၊ နောက် ဆေးဖိုးဝါးခအပါအဝင် အားလုံးသောအခြေအနေတို့ သည် သိသိသာသာ ဆိုးရွားလျက်ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိခင်နှင့်တကွ လူမမည်အရွယ်ကလေးများ သာ ရှိကြသေးသည့် မောင်ဖြစ်သူနှင့် ညီမလေးဖြစ်သူ၏ အနာဂတ်အရေးအတွက် မေဦး သူဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားတွေးတောလာရ၏။

မေဦး ရှေ့ရေး၊ နောက်ရေးများအား ထိုသို့ စဉ်းစားတွေးတောနေသည့်အခိုက်မှာပင် မေဦး၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကြည်စိုး၏ ညီမောင် ကိုခင်အောင်ရောက်ရှိ လာပြီး မေဦး ကျောင်းဆက်တက်မတက် သဘောထားအား မေးမြန်းလေ၏။

“ငါ့တူမ...ညည်းအမေလည်း ကျန်းမာရေး အတော်ကောင်းမွန်

လာပြီဆိုတော့ ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့။ ဦးလေးလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမှာပဲ”

“ဟင့်အင်း...ဦးလေး ...သမီး ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့ဘူး။ သမီး အလုပ်ပဲလုပ်ချင်တယ်။ သမီးမောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတွေအတွက် သမီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

ကိုခင်အောင် တူမဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ မေဦး၏ လိမ္မာရေးခြားစိတ်ရှိမှုအတွက်လည်း စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေသည်။ ။

“ငါ့တူမရယ်...ဒီလောက်ကြီးလည်း မပူပါနဲ့ ။ အရွယ်ရောက်တော့ ဖြစ်လာမှာ ပေါ့။ ကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကို ဦးထောက်ပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း...သမီး အဖေကြီးအတွက်လည်း သမီးအလုပ်လုပ်တဲ့ ငွေနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ပေးချင်သေးတယ်။ သမီးအဖေကြီးကို သမီးအရမ်းလွမ်းတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း စီးကျလာသည့်မျက်ရည်များအား မေဦးသုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဦးလေးဖြစ်သူကိုခင်အောင် ရှေ့ဆက်ပြောရမည့်စကားတန့်သွားရ၏။ သူပင် တူမဖြစ်သူ မေဦးအားကြည့်၍ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးကြည်စိုးအတွက် စိတ်ထဲမကောင်း ပြန်၍ ဖြစ်ရလေသည် ။ သို့သော် ထိုမျှနှင့် မပြီးသေး။ မေဦးက ဆက်ပြောသေး၏။

“သမီး...အဖေကြီးကို သမီးအိပ်မက်ထဲမှာ မကြာမကြာမက်နေတယ်။ အဲဒါ သမီး စိတ်မသန့်ဘူး”

“ငါ့တူမကလည်း စိတ်ထဲစွဲလို့ နေမှာ ပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ...ဦးလေး။ သမီးကို တစ်ခုခု လာလာပြောနေသလိုပဲ”

မေဦး၏ စကားများ သည် အသက်ငယ်ပေမယ့် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောဆိုသည့် အမှန်များ ချည်းသာဖြစ်လေ၏။

ဦးကြည်စိုးတစ်ယောက် မနေသာ၍ သေရွာကို သွားရပေသိ။ သူ့အား မှီခိုစားသောက်နေကြရသည့် ဤဇနီးနှင့် ဤသားသမီးကလေးများအား အဘယ်သို့သော ယုံကြည်စိတ်ချရမှုနှင့် သံယောဇဉ်ဖြတ်ထားခဲ့နိုင်ပါလေမည်နည်း။

ထိုအခြင်းအရာကို ကိုခင်အောင်သည် လည်း တဖြည်းဖြည်း တွေးတောသဘောပေါက် နားလည်သလို ရှိ လာလေသည် ။ သို့သော် တူမဖြစ်သူမေဦး စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် စကားလမ်းကြောင်းလွဲ လိုက်လေ၏။

“ကဲပါ...ငါ့တူမရယ် ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ လောလောလတ်လတ် ညည်းအမေကိုသာ ပိုဂရုစိုက်ပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ညနေ ညည်းအဒေါ်မစိုးကို ဦးလေးလွှတ်လိုက်မယ်။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်၍ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုခင်အောင်သည် မေဦးနှင့်တကွ မောင်ညီနှမသုံးယောက်အတွက် အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ငါးထောင်တန်သုံးရွက်အား မုန့်ဖိုးအဖြစ် ပေးခဲ့လျှင်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

*

(၄)

“မေဦး...နင်က အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

သူမတစ်ယောက်တည်း အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် လမ်းလျှောက်လာစဉ် နောက်မှ မမျှော်လင့်သည့်အသံတစ်သံ ကပ်ကပ်ရပ်ရပ် ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် မေဦး မသိမသာငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။ အသံရှင်

က အဝတ်အစားအား ပျံ့နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး မင်းသားဂိုက်ဖမ်း ထားသည့် သီဟဖြစ်နေလေ၏။ နောက်ဆက်၍ စကားသံထွက်လာပြန် သည် ။

“နေဦးလေ...မေဦး ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ စကားပြောစရာရှိလို့ ”

မေဦး ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းမသွား။ သို့ပေသိ အတွေးစများ တော့ ပြတ်တောက်သွားသည် ။ ဘာမျှမပြောဖြစ်၊ ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်းနေဆဲ။

“မေဦး...ငါနှင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ နင် ကျောင်းဆက်မတက်တာကို လည်း ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းပါတယ်”

သီဟသည် ဘဝတွင် အဓိကမကျသည့်စကားများအား ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အသက်အရွယ်နုနယ်သည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသိ မေဦး ကောင်းစွာနားလည်လေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်မှ လိုက်လံပြောဆိုနေသည့် သီဟအား မေဦး မည်သည့်စကားမျှ ပြန်၍ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုခြင်း မရှိပေ။

သီဟကတော့မူ သူမအတွက် အနှစ်မပါသည့် ချစ်ရေးစကားများ က ရားရေလွှတ် ပြောဆိုနေလေ၏။ နောက်ဆုံး မေဦး သီဟအား မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုမျှ မပြုလုပ်လိုသောအခါ ကိုတန်းတွင် အတူကျောင်းတက်ခဲ့သ ည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အိမ်ရှေ့အရောက်၌ ရှောင်လွှဲသည့် အနေနှင့် ရည် ရွယ်ချက်မရှိ ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ သီဟတစ်ယောက် မေဦးအား ပေစောင်းစောင်းတစ်ချ က်ကြည့်ရင်း မခွဲချင်ဘဲ လမ်းခွဲသွားရတော့သည် ။ မေဦးတစ်ယောက် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းအား မတွေ့ရသော်လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ၏ အမေနှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှကြာအောင် စကားပြောဆိုပြီးတော့မှ ပင် အိမ်သို့ပြန် လာလေသည် ။

အချိန်က နေဝင်သရော အချိန်ကလေး ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် မေဦး မျက်စိတွင် ခြံဝင်းထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် သူမဖခင် ဦးကြည်စိုးအား ရိပ်ခဲ နဲ့တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် အနည်းထိတ်လန့်စွာ ခြံပေါက်ဝမှ ပင် မိခင်ဖြစ်သူအား အလန့်တကြား အော်ခေါ်ပစ်လိုက်၏။

“အမေ...အမေ...”

“ဟင်...သမီး ဘာဖြစ်နေတုံး။ အမေရှိတယ်လေ”

ထိုသို့ပြောရင်း ဟင်းအိုးမြည်းနေသည့် မခင်စီသည် ဟင်းခပ်ဇွန်း အားချထားခဲ့၍ သမီးဖြစ်သူထံသို့ ဆင်းပြေး လာလေ၏။ မေဦး၏ မျက်စိတွင် သူ့မိခင်အား ပထမတစ်ခွန်း ခေါ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ဦးကြည်စိုး၏ အရိပ်သဏ္ဌာန်သည် မေဦးနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိနေရာမှ တစ်ဆင့် ဝါးတစ်ရိုက်လောက်မျှ ပို၍ ရုတ်တရက် နီးကပ်စွာရောက်ရှိလာ သည် ကို မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မေဦး၏ ပထမတစ်ခွန်းခေါ်လိုက်သည့် အသံအား မခင်စီ ဟင်းအိုးအရံနှင့် ချက်ချင်းမကြားသော်လည်း ဒုတိယ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ခေါ်လိုက်သည့်ခေါ်သံကြောင့် ချက်ချင်းကြား၊ ချက်ချင်းပြေးဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။

“သမီး...အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်တာလဲ။ ဟင် ...သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ။ အမေ့ကိုပြောစမ်း”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ အမေးစကားအား မေဦး ရုတ်တရက် အဖြေမပေးပေ ။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံက တစ်စုံတစ်ရာအား ရှာဖွေကြည့်ရှု နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

“ပြောလေ...သမီး။ ဘာကိုလျှောက်ကြည့်နေတာလဲ။ ဘာတွေ့လို့ လဲ

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးအမေရယ်။ အိမ်တိတ်ဆိတ်နေလို့ သမီးခေါ်ကြည့်တာပါ”

“ဪ... ဒါများ ငါ့သမီးရယ်... အမေ့ကို အလန့်တကြား ခေါ်ရတယ်လို့ ။ လာ...လာ...တက် သမီး”

မခင်စီသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးစွန်းကလေးအား ဆွဲခေါ်၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

ညဘက်တွင် အားငယ်မည်စိုး၍ ဦးလေးဖြစ်သူ ကိုခင်အောင်၏ မိန်းမ မစိုး လာအိပ်သော်လည်း မေဦးသည် အတော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုခုအား စဉ်းစားတွေးတောလျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ်းစားတွေးတောမှုက ညနေမှ သူမအား ရည်းစားစကားလိုက်လံပြောဆိုနေသော သီဟအကြောင်းဖြစ်လေ၏။ သီဟက သူမအား ချစ်သည့်အကြောင်းများ ရွန်းရွန်းဝေပြောဆိုသော စကားများ တစ်လုံးချင်း ပြန်၍ စဉ်းစားသုံးသပ်နေမိလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားတွေးတောနေရင်းမှ ပင် သီဟ၏ ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ကလည်း မျက်စိထဲတွင် ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်လာပြန်၏။ ထိုသို့ထင်ဟပ်လာသည် နှင့်အမျှ သီဟတို့ ၏ မိသားစုဘဝနှင့် သူမတို့ မိသားစုဘဝကား မည်သို့မျှမယှဉ်သာအောင် ကွာဟ လာပြီဖြစ်ကြောင်းပါ အသိစိတ်ထဲတွင် ဝင်ရောက်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုအသိနှင့်အတူ စိတ်အာရုံထဲဝင်ရောက်လာသည့် သီဟ၏ ပုံရိပ်နှင့် အတွေးများအား အမြန်ပင် မောင်းထုတ်ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်၏။

သူမ လကုန်လျှင် ဦးလေး၏ အသိမိတ်ဆွေကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဝင်၍

ပထမဦးဆုံးလစာငွေ ရှစ်သောင်းအား ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ကုသိုလ်
ကောင်းမှုပြုလုပ်၍ အမျှတန်းပေးဝေ ကျေးဇူးဆပ်မည်ဟု
ခိုင်မာစွာဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သွားလေသူ သူ့ဖခင်အား ဆု
တောင်းမေတ္တာ ပို့သ၍ စိတ်လျှော့ ကြိုးစားအိပ်စက် လိုက်လေသည်။ ။

သူမ သီဟအပေါ်တွင် ထိုသို့ ကင်းရှင်းစွာ သဘောထားပါလျက်နှင့်ပ
င် သီဟသည် သူမနောက်သို့ စကားလိုက်လံပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် မေ
ဦးတစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေရ၏။

“မေဦး...ငါ နင့်ကို ဒီလောက်စကားပြောနေတာတောင် နင်ဘာလို့
ငါ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရတာလဲ။ နင်ငါ့ကို အားမနာတော့ဘူး
လား။”

သီဟကလည်း နပ်၏။ မေဦး ကိစ္စနှင့် အပြင်ထွက်လာသည့် အချိန်
ကို အမိအရအသုံးချ၍ နောက်မှ လိုက်လံပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ မေဦး
စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောပေ။

သီဟသည် မေဦး၏ လှပသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးအား မ
က်မောစွာကြည့်ရှုရင်း ရင်ထဲမှ စကားများအား လိုက်လံပြောဆိုနေခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့သော် မေဦးထံမှ မည်သည့်စကား တစ်စုံတစ်ရာမျှ ထွက်ပေါ်
မလာချေ။ ဤသည် ကပင် သီဟအား ပို၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို
ပြင်းပြစေလေ၏။

သီဟ၏ စိတ်သန္တာန်တွင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မေဦး၏
ကိုယ်ခန္ဓာကလေးအား စိတ်ရှိလက်ရှိ နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားလိုက်
ရရင်ဟူသော အတွေးကပင် ရင်ထဲ စိမ့်ခနဲ နွေးခနဲ၊ စုန်ချည်ဆန်ချည် ဖြ
စ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဤသည် ကို ရှေ့မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်သွားနေသည့်
မေဦးတစ်ယောက် သိလိမ့်မည်မထင်ပေ။

သွားရင်းသွားရင်း သူနယ်မြေ ကျော်လွန်လာသည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အား ထောက်ထား၍ သီဟတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်လှည့်သာ ပြန်လာခဲ့ရ၏။ မေဦးအထံမှ မည်သည့်အသိမှတ်ပြုသံမျှ လက်ခံယူဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ သီဟ သက်ပြင်း အကြိမ်ကြိမ်သာချရ၏။ ခြေထောက်အညောင်းသာ အဖတ်တင်ရ၏။ ဘာမျှမထူးခြား။ ဤသည် ကလည်း ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်သီဟ၏ ဆေးမရှိသည့် ရောဂါဝေဒနာဖြစ်တော့၏။

*

(၅)

မေဦး အလုပ်ဝင်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခိုင်လင်းလက်နှင့် ကောင်းစွာ မဆုံဖြစ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သီဟသည် မေဦးအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်၏။

သီဟ မေဦးအား အကြိမ်ကြိမ်လိုက်ခဲ့သည့်တိုင် မေဦး သီဟအပေါ်တွင် တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ရွေ့လျားခြင်းမရှိခဲ့။ ဤသည် က မေဦး၏ တည်ငြိမ်မှု၊ အေးစက်မှု ဖြစ်၏။ သူမဘဝတွင် မိခင်နှင့် မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်လေးများ ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

မေဦးက အလုပ်နှင့်တည်ငြိမ်မှုရှိ၍ လှုပ်ခတ်မှုမရှိသော်လည်း ခိုင်လင်းလက်ကတော့မူ မေဦးနှင့်မဆုံဖြစ်သည့် တစ်လအတွင်းမှာ ပင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေခဲ့၏။

မေဦး လကုန်၍ သူ့ဖခင်ဦးကြည်စိုးအား ရည်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ရည်စူး၍ ဆွမ်းကျွေးသည့်အခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခိုင်လင်းလက်အပါအဝင် အခြားသူငယ်ချင်းများ ပါ ဖိတ်သေး၏။ အခြားသူငယ်ချင်းများ ရော

က်လာသော်လည်း ခိုင်လင်းလက် မေဦးတို့ ဆွမ်းကပ်ပွဲသို့ ရောက်မလာ
ခဲ့ချေ။ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုရှိသည် ဟု အကြောင်းပြ၏။

ထိုအကြောင်းကား အခြားမဟုတ်။ ခိုင်လင်းလက်
သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည် မှာ မကြာသေးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
နှင့် ရုပ်ရှင် သွားကြည့်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုရုပ်ရှင်ကားက ကု
လားကားဖြစ်ပြီး မင်းသမီးနှင့်မင်းသား အနမ်းအရုပ် အပွတ်အသပ် အ
ကိုင်အတွယ်များ သော ရုပ်ရှင်တစ်ကား ဖြစ်၏။

ထိုရုပ်ရှင်ကားအားကြည့်ရှုပြီး ခိုင်လင်းလက်စိတ်တွေ မရိုးမရွဖြစ်ခဲ့
ရရှိမျှမက ညဘက်အိပ်ရာဝင်သည့်အခါ ဆိတ်ငြိမ်သည့်ည၌လယ်ပိုင်း၌
အိပ်ခန်းအတွင်း တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းအုံးအား တင်းကျပ်စွာဖက်
ထားသည် အထိ သူမစိတ်များ ပြောင်းလဲခဲ့ရ၏။ တိတ်ဆိတ်မှောင်မိုက်
သည့် အိပ်ခန်းအတွင်း မည်သူမျှမသိရှိနိုင်၍ သာ။

ထိုရက်များ နောက်ပိုင်း ခိုင်လင်းလက် ကျောင်းတက်မမှန်ရုံမျှမက
ထိုရင်းနှီးသည့် အမျိုးသမီးနှင့်သာလျှင် အသွားအလာများ လာခဲ့ရ၏။
အမှန်စင်စစ် ထိုအမျိုးသမီးသည် ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီ လှပချောမောသော်လ
ည်း စရိုက်ပျက်အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လင်းလက်
ကောင်းစွာမသိရှိခဲ့ပေ။

သုံးပတ်လောက်မျှ ကြိုကြားကြိုကြား အတူသွား အတူလာ
ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ထိုအမျိုးသမီး၏ စရိုက်လက္ခဏာအား ခိုင်လင်းလ
က် အနည်းငယ် ရိပ်စားသတိပြုမိလာ၏။ သို့သော် အပျော်အပါးအား ဝါ
သနာထုံလှသော ခိုင်လင်းလက်တစ်ယောက် အချိန်မီ နောက်ဆုတ်ရ
ကောင်းမှန်း မသိခဲ့ချေ။ ဤသည် က သူမ၏ မဟာအမှားဖြစ်တော့၏။

“ညီမလေးမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ မထားဖူးသေးတာ သေချာတ

ယံနော် လင်းလက်”

“ဟွန်း...အစ်မကြီးကလည်း သမီးကို မယုံဘူးနဲ့ တူတယ်”

“မယုံလို့ မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့ ။ သေချာအောင်မေးတာ။ ဒီညနေ အစ်မတို့ မှာ ခွင်ရှိတယ်။ အဲဒါ ညီမလေးလိုက်ခဲ့။ ရယ်စားရမှာ ”

“ဘယ်ကိုလဲ အစ်မ”

“ညီမလေးကလည်း အခန်းတစ်ခန်းကိုပေါ့။ ဟိုရောက်ရင် သိရမှာ ပါ။ သူက ညီမလေးတို့လို အပျိုစင်ကိုမှ သဘောကျတာတဲ့ ။ အဲဒါကြောင့်”

ခိုင်လင်းလက် အမျိုးသမီးစကားကြောင့် ရင်ခုန်သွား၏။ သူဆိုသည့် ဝေါဟာရအား ခိုင်လင်းလက် အမျိုးသမီးက အထိုက်အလျောက် ဟိုကိစ္စသည် ကိစ္စအား နှိုးဆွသင်ကြားပေးထားပြီးဖြစ်သည် မို့ ရင်ခုန်ဖွယ် ပုရိသတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အသိကြီး သိနေပြီး ဖြစ်၏။ သူမကလည်း ရင်ခုန်စွာပင် တွေ့ချင်လှသည် သာ။

သူမက ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် သာယာမှုအတွက် အပျော်သဘော လျှော့တွက်ထားသော်လည်း သူမ၏ အပျိုစင်ဘဝ ငွေသုံးသိန်းနှင့် လုံလွယ်လိုက်ရသည့် အခန်းကျဉ်းအတွင်း အချိန်ကာလအတွင်းမှာ တော့ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သူမမျက်လုံးများ ပြာဝေသွားရသည် အထိ ကြမ်းတမ်းစွာ ကြုံတွေ့ပေးဆပ်လိုက်ရသည် ။

သူမ မှားယွင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နာကျင်စွာ သိလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် အရာအားလုံး နောက်ကျသွားခဲ့ပေပြီ။ အချိန်ကာလကလေးက ဘာမျှမကြာလိုက်။ တစ်နာရီခန့်မျှသာ ကြာမြင့်လေ၏။ ထိုတစ်နာရီအချိန်

နံသည် သူမအတွက် ၁၀တွင် အဆိုးရွားဆုံး အချိန်နာရီတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

အခြေအနေ ကာယိန္ဒြေပျက်ပြားနေသည့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် သူမအား အမျိုးသမီးက အားပေးနှစ်သိမ့်ပြောဆို၏။

“ညီမလေးရယ်...ဒါက ပထမဦးဆုံးကြိမ်မို့ပါ။ ညီမလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ မဟုတ်ဘူး အစ်မ။ သမီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီ။ အား...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...”

“လာပါ ညီမလေးရယ်။ ဟိုရောက်ရင် အစ်မကြည့်မယ်”

“ဟင့်အင်း...မကြည့်နဲ့ အစ်မရယ်”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း လာ...သွားစို့။ မိုးချုပ်နေပြီ”

*

(၆)

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး၍ သုံးလခန့်အချိန်တွင် ထိုဒဏ်ရာနှင့်ပင် ခိုင်လင်းလက်တစ်ယောက် ထိုမှားယွင်းမှုအား မိဘများကို အသိမပေးဘဲ တပိန်ပိန်၊ တလိန်လိန်နှင့် မိဘများ ၏ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဆေးကုသမှုအားခံယူပြီး နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားရလေတော့သည်။ ။

ခိုင်လင်းလက်၏ ခြောက်လတစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အဖြစ်အပျက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမေဦးအတွက် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေလေ၏။

“အို...အမေရယ် အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ”

“အဖြစ်မဆိုးနဲ့ ငါ့သမီး။ ဆေးရုံရောက်မှ ဆရာဝန်တွေက ဒီလိုဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြလို့ သိရတာ။ ဘယ်လောက်ဆိုးရှုံးနစ်နာသလဲ”

“ဒါဆို သူ အရှက်ကြီးပြီး သူမိဘတွေကို ဖွင့်မပြောတာပေါ့”

“အရှက်ကြီးရင် ဒီအဖြစ်ဖြစ်ပါ့မလား ငါ့သမီးရဲ့ ။ အရှက်ကြီးပြီး ဖွင့်မပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အပြစ်သူ့ကြောက်လို့ မိဘတွေကို ဖွင့်မပြောတာ”

“ဪ...ဖြစ်ရလေ ခိုင်လင်းလက်ရယ်”

သူ့ဖခင် သေဆုံးသွားသည့်အတွက် မိသားစု အခြေပျက်အနေပျက်နီးနီးလောက်မျှ ကျဆင်းသွားရသည့် သူမမိသားစုနှင့် သူမဘဝသည် ကံဆိုးလှသည် ဟု အမြဲခံစား ဝမ်းနည်းခဲ့ရသော မေဦးတစ်ယောက်၊ ယခု သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခိုင်လင်းလက်၏ ရေတိမ်နစ်ကံဆိုးမှုနှင့် နှိုင်းဆလိုက်သည့်အခါတွင် မှာ တော့ သူမတို့ မိသားစုနှင့် သူမဘဝကား ထိုမျှလောက် ကံမဆိုးသေးကြောင်း အလိုအလျောက် နားလည်သွားရလေသည် ။

မေဦးသည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် သူမ၏ အလှကလေးအား သူမစေ့စေ့ကြည့်၍ ခံယူချက်တစ်ခုအား ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ချ လိုက်လေတော့၏။ ထိုခံယူချက်ကား အခြားမဟုတ်။ ဘဝအား ရိုးသားလှပစွာနေထိုင်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်တန်ဖိုးထားပြီး သူ့အမေ၊ သူ့မောင်လေးနှင့် သူ့ညီမလေးတို့ အား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကူညီလုပ်ကျွေးရင်း မိခင်ရောဂါသည် အား ကောင်းစွာ ဂရုစိုက်မည်ဟူ၍ ဖြစ်လေတော့သတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤဝတ္ထုသည် တကယ့်အဖြစ်အပျက်အား အခြေခံ၍ ယနေ့လူငယ်များ သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်၏။ သင်ခန်းစာ ရယူနိုင်ကြပါစေ။)

ကိုဘုန်းဝေ

*